

РЕШЕНИЕ

№ 12127

гр. София, 17.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 15.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4037** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10, ал. 6 и чл. 14а, ал. 1 от Закона за семейни помощи за деца (ЗСПД).

Образувано е по жалба на С. Д. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап.1, чрез адв. И. И. срещу Заповед за възстановяване на недобросъвестно получена семейна помощ № Д-С-ЛЩ-ВС-7/11.03.2024г. на директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., която заповед е потвърдена по административен ред от директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град с Решение № 22-РД06-0052/01.04.2024г.

Заповедта на директора на ДСП – Л. се оспорва като незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Изложени са подробни аргументи свързани с незаконосъобразността на атакувания акт, насочени към липсата на законови основания за издаването на същия, предвид обстоятелството, че сочените отсъствия на ученика са били по уважителни причини, за което се твърди, че са представени и съответните документи в учебното заведение. Възражава се и срещу липсата на конкретни дати в оспорваната заповед, за които се твърди, че ученика е отсъствал от училище без уважителни причини, като се сочи, че това е ограничило правото му на защита. Претендира присъждане на разноски. В съдебно заседание, жалбоподателката не се явява и не се представлява. По делото е депозирана молба от процесуалния представител на жалбоподателката с характер на писмено становище, в което се поддържа молбата по изложените аргументи, като се акцентира

върху липса на задължение за предоставяне на документа сочещ уважителните причини за отсъствие в определен срок, твърдят се и съществени нарушения на административно производствените правила.

Ответникът – директорът на ДСП - Л., в с.з. чрез юрисконсулт Л., оспорва жалбата, считайки, че атакуваната заповед е законосъобразна. Сочи, че са налице основанията за възстановяване на отпуснатата еднократна помощ за ученици. Приема, че отсъствията на ученика са направени на 03.01.2024г., а документите сочещи уважителни причини за това са предоставени на 01.03.2024г. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

На 24.08.2023г. жалбоподателката С. Д. С., като майка и законен представител на детето Б. А. Н., е подала до директора на Дирекция "Социално подпомагане" – Л.-Заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/3442 /л. 30 и 31/ за отпускане на месечни помощи за отглеждане на дете записано в осми клас по чл.10б от ЗСПД. Към заявлението са били приложени необходимите документи, вкл. и Удостоверение № 734 от 08.08.2023г. издадено от 28 СУ „А. К.“, сочещо, че детето Б. Н. е записано в осми клас за учебната 2023/2024г. По тази молба е извършена проверка и след като е констатирано, че жалбоподателката отговаря на изискванията е отпусната такава със Заповед № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/3442 от 29.08.2023г. /л. 29/ в размер на 300 лв., като на лицето са изплатени 150лв. след влизане в сила на заповедта, а останалата сума е следвало да бъде заплатена в началото на втория учебен срок.

Впоследствие, във връзка с постъпила информация от МОН за допуснати от ученика Б. А. Н. неизвинени отсъствия за 6 учебни часа през месец януари 2024г., със Заповед № Д-С-ЛЦ-ВС-7/11.03.2024г. е разпоредено жалбоподателката да възстанови неправомерно получената еднократна помощ по Заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-ЛЦ/3442/24.08.2023г. в размер на 150,00 лв., ведно със законоустановената лихва.

Горепосочената заповед на директора на ДСП – Л. е обжалвана по административен ред и потвърдени с Решение № 22-РД06-0052/01.04.2024г., в които след подробно проследяване на относимата към правото на социална помощ по чл. 10б, ал. 1 ЗСПД нормативна регламентация, потвърждавайки фактическите констатации на органа за допуснати от ученика неизвинени отсъствия през м. януари 2024г., директорът на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град е отхвърлил жалбата на С. С..

По делото са представени и приети като доказателства документите, приобщени към административната преписка, както и удостоверение за раждане/л.39/, протокол за психологическо консултиране/л.76 и 77/.

При така установеното от фактическа страна, съдът правни следните изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок, от активно легитимирано лице и при наличие на правен интерес, поради което същата е допустима, а разгледана по същество е и основателна.

Оспорената заповед на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. е валидна, доколкото изхождат от материално и териториално компетентен административен орган. Издадена е в установена в закона писмена форма и съдържат фактическите и правни основания на упражненото правомощие. Независимо от това,

същата е незаконосъобразна, тъй като са постановени при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с приложимия материален закон.

При преценка на наличните доказателства съдът констатира, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК да изясни всички факти и обстоятелства от значение за правилното разрешаване на случая във връзка с признатото на жалбоподателя право на социална помощ по чл. 10б, ал. 1 ЗСПД. Въпреки постъпилата информация от МОН, че Б. А. Н., през месец януари 2024г., е допуснал отсъствия, за които няма уважителни причини – 6 учебни часа, административният орган не е положил необходимата грижа да установи напълно обективните факти и обстоятелства, които са от значение за издаване на оспорените заповеди. От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че са налице уважителни причини за отсъствието на ученика през месеца, за който се твърди, че са допуснати неизвинените отсъствия. Безспорно се установява, че на 03.01.2024г. ученика Б. А. Н. не е присъствала в учебните часове, поради проведена психологическа консултация с клиничен психолог д-р Ж. Т.. Налице е и приложен амбулаторен лист от 23.01.2024г. сочещ посещение при д-р З. Я., от който е видно, че Б. А. Н. е извършила и първично посещение на 04.01.2024г. Процесуалната пасивност на административния орган е довела- до липсата на информация за твърденията на жалбоподателката, за наличие на уважителни причини за отсъствие на детето от учебните занятия на 03.01.2024г. Същевременно това твърдение не е било проверено с допустими процесуални средства по чл. 39 АПК по служебен път, а и не е осигурена възможност на оспорващия да представи доказателства в подкрепа на това свое фактическо твърдение. Това е довело и до постановяване на акт в разрез с принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК, задължаващ административният орган да упражнява правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, и забраняващ актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На следващо място, освен издадени в нарушение на административнопроизводствените правила, а оттам и на прокламираните в чл. 6 АПК правни принцип, издадените заповеди от ответника са и несъответни на материалния закон.

Съгласно чл. 17, ал. 6 ППЗСПД училищата и детските градини в системата на Министерството на образованието и науката предоставят ежемесечно по служебен ред чрез Министерството на образованието и науката на Агенцията за социално подпомагане информация за допуснатите отсъствия повече от 3 дни на всяко дете, посещаващо група за предучилищно образование, и 5 учебни часа на всеки ученик, за които няма уважителни причини, съгласно чл. 10 от Наредба № 5 от 2016г. за предучилищното образование и чл. 62 от Наредбата за приобщаващото образование.

От анализа на посочените разпоредби следва, че на директора на училището е вменено да представя присъствен списък на децата от съответния клас в училището пред съответната Дирекция "Социално подпомагане", но само когато отсъствията не са по уважителни причини. В § 1, т. 11 от ДР на ЗСПД е предвидено, че по смисъла на чл. 17, ал. 5 "уважителни причини за допуснати отсъствия от ученик" са определените по реда на Закона за предучилищното и училищното образование".

Както беше посочено- на датата 03.01.2024г. ученичката Б. А. Н. не е присъствала на

учебните часове, поради проведена психологическа консултация с клиничен психолог д-р Ж. Т., предвид наличие на здравни проблеми от психологическо естество. Действително, процедурата по извиняване на отсъствията не е била предприета своевременно, но това не опровергава извода за наличие на уважителни причини за допуснатите отсъствия. В тази връзка следва да се посочи, че нито в ЗСПД, нито в ППЗСПД е предвидено, че представянето на документ, удостоверяващ уважителните причини, следва да бъде извършено в определен срок, като в противен случай, липсата на посоченото удостоверяване в срок би било предпоставка за прекратяване на месечната помощ за дете. В заявлението – декларация, подадена от жалбоподателката е посочено, че ако учащото му дете отсъства без уважителни причини повече от 5 учебни часа в месеца, то помощта ще бъде прекратена. В посоченото указание не е въведен срок, в който да се удостоверят уважителните причини, поради което не е налице недобросъвестност от страна на жалбоподателката. Наред с изложеното, в конкретния случай административният орган не е посочил на кои дати са регистрирани отсъствия на ученика, поради което жалбоподателката не може да узнае заради кои факти е разпоредено възстановяване на получената помощ, нито съдът може да провери достоверността на тези факти, респ. да проконтролира законосъобразността на упражненото от органа право по възстановяване на получената еднократна помощ по чл. 10б, ал. 1 ЗСПД. Описаните по – горе обстоятелства във връзка с евентуалното отсъствие на детето на дата 03.01.2024г. се основават на предположенията на жалбоподателката, подкрепени с официални документи, а не на посочването на данните в обжалвания административен акт. Такава информация липсва и в изпратените от МОН справки и информация за отсъствия, единствено такава е налична в издадената служебна бележка от директор на 28 СУ „А. К.“ на жалбоподателката с № 408 от 10.04.2024г. /издадена след обжалваната заповед и решението, с което е потвърдена същата/.

В обобщение, съдът намира Заповед за възстановяване на недобросъвестно получена семейна помощ № Д-С-ЛЦ-ВС-7/11.03.2024г. на директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., за незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на жалбоподателката следва да бъде поставена на разглеждане, на основание чл. 143, ал.1 от АПК. Претендират се разноски в размер на 10 лв.- за държавна такса в полза на жалбоподателката, като са налични и доказателства за извършването им, ето защо в тази част претенцията следва да бъде уважена. На следващо място се претендира адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата, като се твърди, че по отношение на жалбоподателката е осъществена безплатна правна помощ, за същото в списъка за разноски се прави искане за заплащане на 400 лв. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие между С. Д. С. и адв. И. С. И. /л.57/ е, че правната помощ е осъществена безвъзмездно на основание чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Според разпоредбата на чл. 38, ал.2 от ЗА „В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати“. Доколкото материалния интерес по делото е до 1000лв. е приложим чл.8, ал.1 вр. с чл. 7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 2004г., според който адвокатското възнаграждение следва да се определи в размер на 400лв. Ето защо, искането за заплащане на

адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗА следва да бъде уважено и на адв. И. С. И. следва да се заплати от ответника адвокатското възнаграждение в размер на 400лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд - София-град, III отделение, 79-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за възстановяване на недобросъвестно получена семейна помощ № Д-С-ЛЦ-ВС-7/11.03.2024г. на директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. да заплати на С. Д. С., ЕГН: [ЕГН] сумата от 10 /десет/ лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. да заплати на адв. И. С. И. от САК с личен №[ЕГН] сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗА.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 10, ал. 6 от Закона за семейни помощи за деца.